

Ένα παιδί βαστάει τόν οὐρανό

Σάντρα Τζόνσον

Ένα παιδί βαστάει τόν οὐρανό

Μιά ἀληθινή μαρτυρία πόνου καί ἐλπίδας

Μετάφραση:
Χρήστος Μακρόπουλος

Έπιμέλεια ἔκδοσης:
Βασίλης Ἀργυριάδης

Ἐν πλῶ

Τίτλος πρωτοτύπου: *God's Child Andrew*
Copyright © 1998 St Vladimir's Seminary Press

© (Γιά τήν έλληνική έκδοση) Έκδόσεις **Έν** πλώ
Κολοκοτρώνη 49 Αθήνα 105 60
Τηλ.: 210 3226343 - Fax: 210 3221238
e-mail: info@enploeditions.gr
www.enploeditions.gr

Α΄ έκδοση: Φεβρουάριος 2011

ISBN: 978-960-6719-87-5

Περιεχόμενα

1. Ἡ ἀρχή τοῦ ταξιδιοῦ	9
2. Ὁ Θεός ἔπλασε τά πάντα ὁμορφα	19
3. Βρίσκουμε τό Πνευματικό μας Σπίτι	31
4. Πρὸς τὴν ἐνγλικίωση	53
5. Πρὸς τὴν πατρίδα	71
6. Ἡ ζωή, ὅπως τὴν ξέρουμε, παίρνει τέλος	87
7. «Ὅτι αὐτῶν ἐστίν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»	109
8. Πῶς θά ἐπιζήσουμε;	127
9. Ἡ μεταμόρφωσή μας ἀρχίζει	147
10. Πῶς ζοῦμε στὸν κόσμο;	161
11. Ζώντας ἐν Χριστῷ	175
12. Ὁ Andrew βασιτᾶ τὸν οὐρανό	215
13. Ἀνοιχτοί στὴν ἀγάπη καί τὴν αἰώνια μεταμόρφωση	245
Ἐπίλογος τοῦ π. Duane M. Johnson	271
Ἐπίμετρο: Ὁ πόνος καί ὁ θάνατος τῶν παιδιῶν	279

1.

Ἡ ἀρχή τοῦ ταξιδιοῦ

Καθώς διέσχιζα τήν πόρτα τῆς τάξης ἐκείνο τό φθινόπωρο τοῦ 1982, δέν εἶχα τήν παραμικρή ἰδέα γιά τό μέγεθος τῆς ἀλλαγῆς πού ἐπρόκειτο νά ἐπέλθει στή ζωή μου. Εἶχα μόλις ξεκινήσει τίς μεταπτυχιακές μου σπουδές στήν Ἀραβική καί Ἰσλαμική Ἱστορία, στό Πανεπιστήμιο τοῦ Ὀχάιο, ἔχοντας συμπληρώσει καριέρα πέντε ἐτῶν στή δημοσιογραφία – διάστημα τό ὁποῖο περιελάμβανε καί μιά περίοδο διαμονῆς στό Κάιρο, ὅπου ἐργαζόμουν ὡς διεθνῆς ἀνταποκρίτρια. Κατά τή διάρκεια τῆς ἀποστολῆς μου στά γραφεῖα τοῦ Associated Press τοῦ Καΐρου, ὁ Πρόεδρος Anwar Sadat θέλησε νά ἐπεκτείνει στά Ἱεροσόλυμα τήν ἱστορική του ἀποστολή εἰρήνης, πρωτοβουλία ἡ ὁποία τελικῶς τοῦ στοίχισε τή ζωή. Κάλυπτα τίς ἀντιδράσεις τῆς Αἰγύπτου στό ταξίδι τοῦ Sadat, περιλαμβανομένων καί ὀρισμένων ἐλάσσονας σημασίας ἐξεγέρσεων

στήν παλαιστινιακή κοινότητα τοῦ Καΐρου, καί ἀργότερα ἔγραψα γιά τά ἐπακόλουθα τῆς δολοφονίας του. Σέ πολλές ἀπ' τίς συνεντεύξεις μου, ἔπρεπε νά μέ συνοδεύει διερμηνέας, πράγμα ἐνοχλητικό: πῶς μποροῦσα νά εἶμαι βέβαιη ὅτι ἡ ἱστορία πού κατέγραφα ἦταν ἀληθινή, ἐφόσον ἔπρεπε νά βασιζομαι σέ πληροφορίες πού ἔφταναν σέ μένα μέσω τρίτου;

Μέ τήν ἐπιστροφή μου στίς Ἠνωμένες Πολιτεῖς, ἄρχισα νά κάνω ρεπορτάζ γιά πολιτικά καί διεθνή ζητήματα, περιλαμβανομένων ὀρισμένων ἄρθρων γιά τήν κρίση μέ τούς ὁμήρους στό Ἰράν*, γεγονός πού ἀποτελέσσει ἕνα δεύτερο λόγο γιά τήν ἀπόφασή μου νά ἐπιλέξω τό συγκεκριμένο πρόγραμμα σπουδῶν: οἱ ἐκδότες μου μέ ἔστειλαν στήν πόλη Jessup τῆς Πολιτείας Ἀιόβα, μέ ἀφορμή τούς ἑορτασμούς γιά τήν ἐπιστροφή στήν πατρίδα τῆς Catherine Koob, μίας ἀπ' τίς διπλωμάτες στήν Ἀμερικανική Πρεσβεία τῆς Τεχεράνης πού κρατεῖτο ἀπό τούς Ἰρανοὺς ἀπαγωγεῖς ἐπί τετρακόσιες σαράντα τέσσερις ἡμέρες. Ἔφτασα

---

* Πρόκειται γιά τή διπλωματική κρίση μεταξύ ΗΠΑ καί Ἰράν: 53 Ἀμερικανοί κρατήθηκαν ὁμηροί γιά 444 ἡμέρες (ἀπό τίς 4 Νοεμβρίου 1979 ἕως τίς 20 Ἰανουαρίου 1981), μετά ἀπό κατάληψη τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας τοῦ Ἰράν ἀπό Ἰρανοὺς ὁπαδούς τῆς Ἐπανάστασης (Σ.τ.Μ.).

στό αεροδρόμιο μέ πλήθος δημοσιογράφων. Ἡ Catherine Koob κατέβηκε ἀπό τό αεροπλάνο καί στάθηκε μπροστά στά παρατεταγμένα μικρόφωνα γιά νά πει λίγα λόγια στόν τύπο καί ὅσους εἶχαν ἔρθει νά τήν ὑποδεχτοῦν. Τήν παρέλαβε κατόπιν ὁ ἀδελφός της γιά νά τήν ὀδηγήσει, ἐπιτέλους, στήν οἰκογένειά της. Οἱ ἐντολές πού εἶχα ἦταν νά ἐπιστρέψω στό γραφεῖο μέ μιά «ἀποκλειστική» συνέντευξη, κι ἔτσι εἶχα παρκάρει τό αὐτοκίνητό μου ἀκριβῶς στήν εἴσοδο τοῦ αεροδρομίου. Καθώς ἡ Catherine Koob καί ὁ ἀδελφός της κινήθηκαν πρὸς τό παρκαρισμένο τους βάν, πάτησα γκαζί καί ἄρχισα νά τοὺς ἀκολουθῶ. Καθώς ὀδηγούσαμε σέ ἐπαρχιακοὺς δρόμους, δέν χρειάστηκαν πολὺ γιά νά ἀντιληφθοῦν ὅτι εἶχαν ἕναν ἀπρόσκλητο ἐπισκέπτη. Ὁ ἀδελφός της σταμάτησε τό βάν στήν ἄκρη τοῦ δρόμου, καί τό ἴδιο ἔκανα καί ἐγώ. Μέ πλησίασε καί ρώτησε θυμωμένος ἐάν οἱ 444 μέρες ὀμηρίας τῆς ἀδελφῆς του δέν ἦταν ἀρκετές. Τοῦ ἐξήγησα ὅτι τό ἐπαγγελματικό μου μέλλον ἐξαρτιόταν ἀπό μιά προσωπική συνέντευξη καί πῶς θά τοὺς ἀκολουθοῦσα μέχρι νά τήν ἔχω. Αὐτός γύρισε πίσω στό βάν καί ὕστερα βγήκε ἔξω ἡ Catherine Koob.

Ἄνοιξε τήν πόρτα τοῦ συνοδηγοῦ καί κάθισε πλάι μου. Ζήτησα συγγνώμη καί μετὰ ρώτησα

πώς ἡ ἐμπειρία τῆς ὀμηρίας της τὴν εἶχε ἀλλάξει καί τί ἔνωθε γιὰ τοὺς ἀπαγωγεῖς της. Μοῦ εἶπε ὅτι κατὰ τὸν χρόνο τῆς ὀμηρίας της, προσευχόταν πολὺ καί πώς ἡ ἐμπειρία της τὴν εἶχε φέρει ἐγγύτερα πρὸς τὸν Θεό ἀπὸ ὅσο εἶχε ποτέ βρεθεῖ. Δέν μισοῦσε τοὺς Μουσουλμάνους ἀπαγωγεῖς της ἀλλὰ συνέπασχε μὲ αὐτούς, καθὼς, ὅπως ἐπεσήμανε, μᾶς ἐνώνει ὅλους ἡ πίστη σὲ ἓνα Θεό ἐλέους.

Ἡ Catherine Koob ἄγγιξε κάτι βαθύ μέσα μου, τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ὅταν μπῆκα στὴν αἴθουσα σύνταξης, ὅλοι μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ ἐπευφημίες γιὰ τὴν ἀποκοτιά καί τὴν ἐπιτυχία τῆς συνέντευξης. Οἱ ἐπευφημίες διήρκεσαν μέχρι πού ἔγραψα γιὰ τὴ σιωπηρὴ πνευματικὴ ἀφύπνιση πού ἡ Catherine Koob εἶχε πεῖ ὅτι θά καθόριζε τὸ ὑπόλοιπο τοῦ βίου της. Πίστη στὸν Θεό καί προσευχὴ δέν κάνουν πρωτοσέλιδα κατὰ τοὺς ἐκδότες μου, οἱ ὁποῖοι καί μὲ ἐπέπληξαν σφοδρὰ πού δέν προσπέρασα τὸ θέμα. Ἦδη σκεφτόμουν νὰ ζητήσω μιὰ προσωρινὴ ἄδεια, γιὰ νὰ πάρω τὸ πτυχίο μου καί νὰ ἐπιστρέψω στὴ Μέση Ἀνατολή. Ἔτσι ἄρχισα νὰ ἐξετάζω δυνατότητες γιὰ ὑποτροφίες καί, ὄχι πολὺ ἀργότερα, βρέθηκα στὸ campus τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ὁχάιο.

Ἐκεῖνο τό πρώτο ἀπόγευμα, μπῆκα στήν τάξη τῆς ἀραβικῆς γλώσσας μέ τόν πió ἐπαγγελματικό μου «ἀέρα», φορώντας ταγιέρ. Ἦθελα, μέ τήν ἀμφίεση καί τή συμπεριφορά μου, νά δηλώσω πρός τά ἔξω ὅτι δέν εἶχα τήν ἀνάγκη κανενός. Ἐπειδῆ εἶχα στό παρελθόν κάποιες ἐρωτικές ἀπογοητεύσεις, πίστευα ὅτι οὐδέποτε θά ἔβρισκα ἕναν ἄντρα μέ τόν ὁποῖο νά μπορῶ νά μοιράζομαι τά ἴδια ἐνδιαφέροντα, ἕναν ἄνθρωπο πού θά μέ καταλάβαινε καί θά μέ ἄφηγε νά κάνω τήν καριέρα μου χωρίς νά μέ ἀνταγωνίζεται ἢ, ἀκόμα χειρότερα, χωρίς νά ἐπιχειρεῖ νά μέ ἐλέγξει. Εἶχα ἐπίσης ἀποφασίσει πώς δέν θά κάνω παιδιά γιατί δέν θά ἤμουν καλή μητέρα. Κοιτώντας σήμερα πρός τά πίσω, διαπιστώνω μέ ἐνδιαφέρον πώς ὅλα ὅσα διατράνωνα ἦταν σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν ἀνατροφή πού εἶχα λάβει, προερχόμενη ἀπό μιᾶ δεμένη οἰκογένεια πιστῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν καί ἔχοντας μεγαλώσει σέ μιᾶ ἀνάλογη ἐκκλησιαστική κοινότητα. Ἡ οἰκογένεια τοῦ πατέρα μου μετανάστευσε στήν Ἀμερική ἀπό τήν Γκλίνα, ἕνα μικρό σερβικό χωριό τῆς πρώην Γιουγκοσλαβίας, καί ἡ οἰκογένεια τῆς μητέρας μου ταξίδεψε ἀπό τή Μυτιλήνη τῆς Λέσβου. Βαφτισμένη τήν ἕκτη ἐβδομάδα τῆς ζωῆς μου στόν ναό τῆς Ἀναστάσεως τῆς Σερβικῆς Ὀρ-

θόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Steubenville τῆς Πολιτείας τοῦ Ὀχάιο, πήγαινα στήν ἐκκλησία αὐτή μέχρι τά δεκαοκτώ μου χρόνια.

Καθώς παρατηροῦσα τούς συμφοιτητές μου μέσα στήν τάξη, ἔνιωσα νά μέ ἐλκύει ἓνας νέος ἄντρας πού εἶχε καθίσει ἤσυχα πρὶν ἀρχίσει τό μάθημα. Καί πού τοῦ ἔριξα μιὰ δεύτερη ματιὰ εἶναι ἄξιο ἀπορίας, γιατί σαφῶς δέν ἦταν ὁ τύπος μου. Ἀλλά ὅταν ἄρχισαν οἱ πρῶτες γλωσσικές ἀσκήσεις, αὐτός ὁ νέος, πού εἶπε πῶς τόν ἔλεγαν Duane Johnson, γύρισε σέ μένα ρωτώντας με ἀραβιστί πῶς μέ λένε. Κοκκίνισα καί τραύλισα μιὰ ἀπάντηση. Ἀπό ἐκείνη τή στιγμή, νιώσαμε ἔλξη ὁ ἓνας γιά τόν ἄλλο. Ἡ ἀλάνθαστη αἴσθηση ὅτι ὁ Θεός ἐπιθυμοῦσε νά παντρευτοῦμε προέκυψε μέσα μας πρὶν κἄν τό πρῶτο ραντεβού. Τό «μενού» τοῦ πρῶτου αὐτοῦ ραντεβού, πού ἔγινε στίς 4 Φεβρουαρίου, ἦταν ἓνας καφές στήν κρεπερί τῆς γειτονιάς, ὅπου κάτσαμε σχεδόν μέχρι τό ξημέρωμα. Ἐμαθα πολλά ἐκεῖνο τό βράδυ. Τό πλέον ἐντυπωσιακό ἦταν ὅτι ὁ Duane εἶχε μόλις τελειώσει μιὰ τετραετή στρατιωτική θητεία στό Βερολίνο καί, ἐδῶ καί περίπου ἓνα μήνα, εἶχε ἀποφασίσει ὅτι θέλει νά βαφτιστεῖ Ὁρθόδοξος.

Ὁ Duane βαφτίστηκε, καί παντρευτήκαμε τόν

επόμενο Φεβρουάριο. Τρία χρόνια αργότερα, στήν επέτειο τοῦ πρώτου ἐκείνου ραντεβού, ἤρθε στόν κόσμο ὁ ἀγαπημένος μας γιός. Ὁ Duane καί ἐγώ εἶχαμε πάρει τό Master μας τό 1985 καί ἀμέσως μετά, στραφήκαμε σέ ἀναζήτηση προγράμματος γιά διδακτορικό. Ἀργότερα ἀλλάξαμε γνώμη, ἀποφασίζοντας πώς θέλαμε παιδιά περισσότερο ἀπό κάθε τι. Ἀκολούθησε μιά μεγάλη περίοδος ἐργασιακῆς ἀναζήτησης κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας ἔμεινα ἔγκυος ἐνόσω ἀκόμα σπουδάζαμε. Ὁ Duane πουλοῦσε μαχαίρια ἀπό πόρτα σέ πόρτα καί δούλευε μέχρι τά μεσάνυχτα σέ ἐστιατόριο γιά νά μπορεῖ νά πληρώνει τόν γιαιτρό καθώς, ὡς φοιτητές, δέν εἶχαμε ἀσφαλιστική κάλυψη ἱατρικῆς περίθαλψης. Ἀκριβῶς ὅταν τά πράγματα ἄρχισαν νά στενεύουν οἰκονομικά, μοῦ ἔγινε πρόταση γιά μιά δουλειά στήν περιοχή τῆς Οὐάσιγκτον. Οἱ γονεῖς μας ἤρθαν νά μάς βοηθήσουν μέ τή μετακόμιση, παρόντες ὅπως πάντα σέ κάθε μεῖζον γεγονός τῆς ζωῆς μας.

Ἡ προοπτική τῆς μετακόμισής μας στήν Οὐάσιγκτον ἦταν γιά ὄλους συναρπαστική. Οἱ γονεῖς μου εἶχαν ζήσει στή Βαλτιμόρη γιά κάμποσα χρόνια ἀφότου ὁ πατέρας μου τελείωσε τή θητεία του στό ναυτικό. Εἶχα περάσει στή Βαλτιμόρη τά πρῶτα παιδικά μου χρόνια καί, ὑπό

μιά έννοια, μ' αὐτή τήν καινούργια δουλειά ἦταν σάν νά ἐπιστρέφω στό σπίτι μου. Γιά καιρό μετά τή μετακόμισή μας, ὁ Duane δέν ἔβρισκε δουλειά – ὑπῆρχε σκληρός ἀνταγωνισμός ἀκόμα καί γιά τίς πιό κακοπληρωμένες δουλειές. Πολλοί ἦταν ἐκεῖνοι πού τόν ἀπέρριπταν λόγω... ὑπερβολικῶν προσόντων. Ἐνα μήνα μετά τή μετακόμιση, βρῆκε τελικῶς δουλειά ὡς συσκευαστής κουτιῶν σέ μιὰ ἀποθήκη ἠλεκτρονικῶν εἰδῶν.

* * *

Μετά ἀπό ἀναμονή πού κράτησε θαρρεῖς μιὰ ὀλόκληρη ζωή, ἕνα πρωί ἔσπασαν τά νερά μου. Ὁ Andrew ἤθελε νά γεννηθεῖ μέ τά πόδια κάτω. Μετά ἀπό τοκετό πού διήρκεσε δεκαεξι ὥρες, ὁ γιατρός ἀποφάσισε νά προχωρήσει σέ καισαρική τομή. Λίγα λεπτά ἀργότερα, σήκωσαν ψηλά τό μωράκι μου λέγοντας: «Ἔχεις ἕναν γιό!» – κι ἄκουσα τό κλάμα ἑνός υἱοῦ νεογέννητου. Δέος νιώσαμε γιά κεῖνο τό πλασματάκι πού ὁ Θεός μᾶς εἶχε χαρίσει. Ὁ Andrew Stanar Johnson κοιμήθηκε ὁμορφα κι ὠραῖα κατά τήν πρώτη του μέρα στό νοσοκομεῖο, κυρίως λόγω τῆς ἐπισκληριδίου πού μοῦ εἶχαν κάνει πρίν τόν τοκετό. Στήν ἀρχή οἱ νοσοκόμες τόν ἔλεγαν «ὁ ὑπναράς», για-

τί κοιμόταν τόσο πολύ. Όταν ξύπνησε, τοῦ ἔδωσαν καινούργιο παρατσούκλι – τόν εἶπαν «ὁ σοφός». Ἐμοιαζε ξύπνιος, ἤρεμος καί γεμάτος κατανόηση.

Κάποτε βγήκαμε μέ τό μωρό μας ἀπ' τό νοσοκομεῖο καί βρεθήκαμε σ' ἕνα διαμέρισμα πλημμυρισμένο μέ λουλούδια, συγχαρητήριες κάρτες, καί δῶρα. Ἡ μητέρα μου εἶχε καθαρίσει τό σπίτι καί τό φαγητό ψηνόταν στόν φούρνο. Πῆγα τόν Andrew στό παιδικό δωμάτιο, πού ἦταν πανέμορφα στολισμένο ἀπό δῶρα συγγενῶν καί φίλων. Μῆνες τώρα ἀτένιζα τούτη τήν κούνια κι ἀναρωτιόμουν πῶς θά εἶναι νά ἀποθέσω τό μωρό μου στήν ἀγκαλιά της. Ἀλλά τήν ὥρα πού ἔβαζα τόν Andrew στήν κούνια, μέ κατέλαβε πανικός. Εἶχα ἕνα προαίσθημα ὅτι τό παιδί μου δέν θά πρόφταινε νά ἐνηλικιωθεῖ.

Ἡ μητέρα μου καί ἐγώ καθόμασταν καί κοιτούσαμε τόν Andrew πού κοιμόταν, ἀλλά τά ἔντονα συναισθήματα κάποτε ξεχειλίσαν: Ἐέσπασα σέ λυγμούς. «Εἶναι στ' ἀλήθεια ἐδῶ; Εἶναι ἀσφαλής;». Ἡ μητέρα μου μέ ἠρέμησε μέ λόγια ἀνακουφιστικά. Σταμάτησα τά κλάματα μά ἦταν ἀδύνατον νά παρηγορηθῶ. Ὁ Duane δέν εἶπε λέξη, καί δέν τόν ρώτησα τί σκέφτηκε γιά τό ξέσπασμά μου ἐκεῖνο μέχρις ὅτου ἀρχίσαμε νά

γράφουμε αυτό τό βιβλίό. Όταν τόν ρώτησα, ό Duane μοῦ εἶπε αυτό πού συνέβη ἐκεῖνο τό πρωί στό παιδικό δωμάτιο ἦταν κάτι πού τόν στοίχειω-
νε γιά χρόνια. Ἐκείνη τήν ὥρα, κατάλαβε ὅτι γνώ-
ριζα κάτι πού ἐκεῖνος δέν ἤθελε νά ξέρει.

2.

Ὁ Θεός ἔπλασε τά πάντα ὄμορφα

Μετά ἀπό ἐκεῖνο τό πρῶτο προαίσθημα γιά τόν Andrew, ἡ ζωή μας μπήκε σέ ρυθμούς γνώριμους γιά κάθε νέο γονιό. Ἀσχολιόμασταν μαζί του μέρα καί νύχτα, καθώς δέν ἦταν ἀσυνήθιστο νά μένει ξύπνιος γιά δώδεκα ἢ καί δεκαέξι ὥρες κάθε μέρα. Ἀλλά μᾶς ἀναζωογονοῦσε καθημερινά τό θαῦμα τῆς παρουσίας στή ζωή μας ἑνός τόσο ὄμορφου μωροῦ. Στίς ἔξι ἐβδομάδες, ὁ Andrew Stanar Johnson βαφτίστηκε στή Σερβική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Steubenville ὅπου εἶχα καί ἐγώ βαπτιστεῖ καί ὅπου εἶχαμε παντρευτεῖ, ἐγώ καί ὁ Duane. Τό Andrew ἦταν τό μεσαῖο ὄνομα τοῦ Ἑλληνα παπποῦ του ἀπ' τῆ μεριά τῆς μητέρας μου, καί τό Stanar προερχόταν ἀπ' τήν οἰκογένεια τοῦ πατέρα μου. Τά τρία του ὀνόματα ἔνωσαν τήν Ὁρθόδοξη κληρονομιά τῆς οἰκογένειας.

Τά πρῶτα χρόνια τοῦ Andrew πέρασαν μέ ταχύτητα ἀνεμοστρόβιλου. Ἀνάμεσα σέ μιμιπε-